04/03/2020

Κινδυνεύουμε ή κινδυνολογούμε;

/ Γνώμες

Του Μητροπολίτου Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλοχίου

«Είναι καθήκον όλων μας να αναλογιστούμε τι θα πράτταμε εμείς στη θέση των σωμάτων ασφαλείας και κυρίως, τι θα πράτταμε αν ήμασταν εμείς οι μετανάστες. ..... Η εξαγγελία αναστολής παραλαβής αιτήσεων, συνδυαζόμενη με την εξαγγελία για άμεση επιστροφή στη χώρα προέλευσης χωρίς καταγραφή όσων εισέρχονται παράνομα σε ελληνικό έδαφος, αποτελεί ένα μέτρο δυσανάλογο, ατελέσφορο και κυρίως επικίνδυνο για το κράτος δικαίου».

Κάποια από τα επιχειρήματα όσων ισχυρίζονται ότι τα ληφθέντα μέτρα των τελευταίων ημερών για την υπεράσπιση των Ελληνικών συνόρων από τις χιλιάδες των μεταναστών-προσφυγών που μεθοδευμένα και οργανωμένα προωθούνται στα σύνορα της Πατρίδας μας αποτελούν «μέτρα επικίνδυνα για το κράτος δικαίου», επικαλούμενοι την «αλληλεγγύη» μεταξύ των κρατών, «τον κανονισμό του Δουβλίνου», «τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων», κ.α.

«Μαζικές μεταναστευτικές ροές στην Ελλάδα» αναμένει και προβλέπει η έκθεση της υπηρεσίας προστασίας των Ευρωπαϊκών συνόρων Frontex, σύμφωνα με πρόσφατο δημοσίευμα της Γερμανικής Εφημερίδας Die Welt. «Αναμένονται μαζικές

μεταναστευτικές ροές στην Ελλάδα καθώς χιλιάδες μετανάστες και πρόσφυγες «πολιορκούν» τα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ προσπαθώντας να βρεθούν σε ελληνικό έδαφος», αναφέρεται στην εσωτερική και εμπιστευτική «Έκθεση για την κατάσταση στα ελληνοτουρκικά σύνορα», και την περαιτέρω επιδείνωση τις επόμενες ημέρες. Η έκθεση, που απευθύνεται στους υπεύθυνους για τη χάραξη πολιτικής της ΕΕ, συνεχίζει: «Θα είναι δύσκολο να σταματήσουμε τη μαζική ροή των ανθρώπων που έχουν ταξιδέψει. Επομένως τις επόμενες ημέρες η πίεση αναμένεται να αυξηθεί…».

Τι μέλλει γενέσθαι λοιπόν; Να αναχαιτιστεί όλη αυτή η βίαιη, μεθοδευμένη και στοχευμένη είσοδος στην Χώρα μας των χιλιάδων μεταναστών-προσφυγών, οι οποίοι οργανωμένα προωθούνται στα Ελληνικά σύνορα; ή στο όνομα της «αλληλεγγύης» και του «κράτους δικαίου» να ανοίξουν τα σύνορα για την μαζική αυτή εισροή που κανείς δεν γνωρίζει, ούτε εγγυάται πότε και αν θα σταματήσει; Τα «δικαιώματα» ενός λαού, του Ελληνικού, ο οποίος ζητά σεβασμό και τήρηση των κανόνων του «διεθνούς δικαίου», τήρηση πρόσφατης απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ECHR 063-2020), όπου η Ελλάδα νομιμοποιείται να απελαύνει όποιον εισέρχεται παράνομα στο έδαφος της, κυρίως όμως «προάσπιση των συνόρων του», αυτά τα αναφαίρετα και αδιαπραγμάτευτα δικαιώματα του Ελληνικού λαού, ποιος θα τα υπερασπιστεί; Για σύνορα μάλιστα που κανείς δεν μας τα χάρισε, ούτε μας τα δώρισαν, αλλά που, από άκρη σε άκρη, είναι ποτισμένα και μυρωμένα με αίμα και οστά των ηρωικών προγόνων και πατέρων μας;

Θα βιαστούν πάλι κάποιοι να μας προσάψουν χαρακτηρισμούς για δήθεν.. «ρατσισμό», «ξενοφοβικά σύνδρομα», «σκοταδισμό», κ.α. τινά, τα οποία μοιάζει να.. πουλούν στους καιρούς μας! Ματαιοπονούν! Σαφώς και όλες αυτές οι χιλιάδες δεν είναι αριθμοί, αλλά πρόσωπα, άνθρωποι. Θλιβόμεθα βαθύτατα για το ανθρώπινο αυτό δράμα, κάποιοι το ονομάζουν ανθρωπιστική κρίση, καθώς τουλάχιστον οι περισσότεροι από αυτούς είναι θύματα της αδηφαγίας των ισχυρών της γης. Και λέω οι περισσότεροι γιατί δεν μπορώ να φανταστώ ότι αυτοί που πετούν στρατιωτικά χημικά στους ήρωες στρατιώτες μας που, με ζέση ψυχής και καρδιάς, υπερασπίζονται στα σύνορα μας τα ιερά και τα όσια, σαφώς και αυτοί λοιπόν που πετούν χημικά που έχουν προμηθευτεί από τον στρατό της γείτονος χώρας, δεν μπορεί να είναι… θύματα! Θύτες, προφανώς είναι και μέρος οργανωμένου σχεδίου!

Οι οποίοι δε ισχυρισμοί ότι και ο Χριστός ήταν «πρόσφυγας» απαντούμε ότι ο Χριστός δεν χρησιμοποίησε και δεν επιβλήθηκε με βία, χημικά και όπλα. Το μοναδικό Του «όπλο» ήταν η αγάπη και ο Σταυρός. Δεν επιβλήθηκε σε κανένα, δεν

παραβίασε την ελευθερία κανενός, δεν απείλησε κανένα έθνος και κανένα λαό. «Όστις θέλει» η προτροπή Του. Θυσιάστηκε ο Ίδιος για να ελευθερώσει τον άνθρωπο και δεν περιχαρακώθηκε σε «δικαιώματα» και «συνθήκες». Συνεπώς.. άστοχος μάλλον ο παραλληλισμός. «Και εμείς πρόσφυγες είμαστε και ξέρουμε από προσφυγιά». Θα πουν κάποιοι άλλοι. Αυτή είναι μια μεγάλη αλήθεια, με μια όμως εξίσου μεγάλη-ατράνταχτη διαφορά. Όντως ο Ρωμιός έχει ζήσει βαθιά στο πετσί του την προσφυγιά. Μικρασιατική καταστροφή, εισβολή στην Κύπρο, μετανάστευση της δεκαετίας του ΄50, ΄60, νεομετανάστες της παρελθούσας δεκαετίας. Όμως όπου πήγαμε δεν απαιτήσαμε, δεν απειλήσαμε και δεν επιβληθήκαμε. Σεβαστήκαμε την δεύτερη πατρίδα μας, δουλέψαμε σκληρά και αναγνωριστήκαμε επειδή το αξίζαμε και όχι επειδή κάποιοι μας επέβαλαν. Την «αλληλεγγύη» μας εξάλλου στον «άλλο», τον «ξένο» ουδείς δικαιούται να την αμφισβητήσει, καθώς την έχουμε αποδείξει διαχρονικά και ιστορικά. Ποιος δεν θυμάται τις χιλιάδες των προσφύγων συνανθρώπων μας, κυρίως παιδιών, από την τότε Γιουγκοσλαβία την δεκαετία του 1990, όπου πολλοί από τους γεννήτορες μας βγήκαν από τα σπίτια τους, ακόμα και τα κρεβάτια τους για να τους φιλοξενήσουν και περιθάλψουν; Ποιος δεν θυμάται την γιαγιά Μαρίτσα από την Συκαμινιά της Μυτιλήνης, σύμβολο αλληλεγγύης, όταν το 2015 μαζί με άλλες δυο γιαγιάδες σε μιά ακτή της Λέσβου φρόντιζε ένα βρέφος, παιδί μιας πρόσφυγας από την Συρία; Ποιος δεν θυμάται... Άπειρα τα παραδείγματα της ανοιχτής αγκαλιάς που πλουσιοπάροχα και αφειδώλευτα ο λαός μας πρόσφερε και ξέρεις να προσφέρει. Ως δε προς την προσφορά της Εκκλησίας, τόσο σε παλαιότερες, όσο και στις πρόσφατες εποχές σε ότι αφορά την ανακούφιση, περίθαλψη και φροντίδα εκατοντάδων – χιλιάδων εμπερίστατων συνανθρώπων μας, ανεξαρτήτου προελεύσεως, καταγωγής, κλπ., μέσω των πολλαπλών προνοιακών, κοινωνικών, φιλανθρωπικών κ.α. δομών Της, φαντάζομαι ουδείς μπορεί να αμφισβητήσει.

Συνεπώς.. όποιος θέσει το θέμα, πρόβλημα πλέον, σε αυτές τις βάσεις το θέτει, κατά την άποψη μας, λανθασμένα. Το ερώτημα και το θέμα είναι: Μπορεί άλλες χιλιάδες μεταναστών-προσφύγων να αντέξει πλέον αυτή η Πατρίδα; Όριο και μέτρο δεν θα πρέπει να υπάρξει; Ποιες οι συνέπειες μιάς ανεξέλεγκτης ροής χιλιάδων ακόμα, χωρίς κανείς να μπορεί να προσδιορίσει το πόσοι και ποιοι; Γιατί θα πρέπει μόνο η Ελλάδα να σηκώσει το δυσανάλογο και δυσβάσταχτο αυτό βάρος; Πρόσφυγες ή οικονομικοί μετανάστες τελικά η πλειοψηφία όλων αυτών των χιλιάδων; Πως εξηγείται οι ισχυρές οικονομίες της Ε.Ε. να συνάπτουν συμφωνίες (import-export) με χώρες απ΄ όπου προέρχονται πολλές από αυτές τις χιλιάδες όπως Πακιστάν, Αφγανιστάν, Αλγερία, κ.α., αλλά τους οικονομικούς μετανάστες των χωρών αυτών να τους δέχεται μόνο η Ελλάδα; Ποιο «διεθνές δίκαιο» το επιβάλλει αυτό; Θα μπορούσαν να τεθούν και άλλα, πιο βαθιά ερωτήματα: Γιατί η παγκόσμια κοινότητα δεν χτυπά την ρίζα του κακού; Ποιοι προκαλούν τον πόλεμο;

Ποιος νομιμοποιεί στρατιωτικές επεμβάσεις; Γιατί, στις περιπτώσεις αυτές, δεν ενεργοποιούνται τα «ανθρώπινα δικαιώματα» και το «διεθνές δίκαιο»;

Δυστυχώς.... θύματα όλων αυτών, και άλλων... πολλών οι χιλιάδες, τα εκατομμύρια συνάνθρωποι μας. Κατανοούμε προφανώς όλοι μας, με αγάπη και συμμεριζόμαστε το πρόβλημα τους, όμως μπορούμε όλες αυτές τις χιλιάδες να τις υποδεχθούμε και φιλοξενήσουμε στην Χώρα μας; Μήπως, τελικά, ο συνωστισμός στα σύνορα μας όλων αυτών των χιλιάδων, που σαφώς θα αυξάνονται, έχει άλλους στόχους, σκοπούς και βλέψεις; Εάν ναι, θα ενδώσουμε ή θα ακούσουμε την φωνή του Μακρυγιάννη: «Ἀλλοίμονο ᾽σ ἐκείνους ὁποῦ χύσανε τὸ αἷμα τους καὶ θυσιάσανε τὸ δικόν τους νὰ ἰδοῦνε τὴν πατρίδα τους νὰ εἶναι τὸ γέλασμα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ νὰ καταφρονιῶνται τ᾽ ἀθῷα αἵματα ὁποῦ χύθηκαν»!